

Ocenenie organizátorom výstavy

Na Teologickej fakulte Trnavskej univerzity v Trnave sa dňa 13. mája 2013 konala slávnostná vernisáž výstavy s názvom Krídla na cestách. Výstavu zorganizovali študenti magisterského štúdia v študijnom programe náuka o rodine; študentky druhého ročníka Martina Kromková a Júlia Dudová a študenti prvého ročníka Peter Rucek a Martin Horniak.

Výstava je o to cennejšou, že je študentskou iniciatívou a intenzívnym úsilím vyvierajúcim z osobného presvedčenia o dobrej veci. V rámci povinnej odbornej praxe v rehabilitačnom centre Krídla v Bratislave sa totiž študenti zoznámili s prácou tohto centra a tiež osobne s jeho klientmi s psychickými poruchami, ktorí nie sú spravidla spoločnosťou primerane prijímaní a žijú preto v skutočnosti v osamotení. Preto sa rozhodli priblížiť život klientov i prácu Centra širšej verejnosti. Po dohode s vedením Centra sa zúčastnili "grantového programu pre optimistov", vyhláseného nadáciou Orange. Grant im bol schválený, čím sa vytvorila možnosť zorganizovať výstavu.

Vernisáž sa konala v "rodinnej atmosfére" átria Teologickej fakulty Trnavskej univerzity. Ako povedala Katarína Minichová, riaditeľka rehabilitačného centra Krídla: Týmto sa nič nekončí, ale naopak začína!

Pre priblíženie podujatia Vám prinášame osobné dojmy organizátorov:

„Najviac sa mi páčilo, že klienti s psychickými poruchami nemali problém ukázať svoje oslabenie, ktoré ich postihlo v živote. Predstavili to, s čím dennodenne bojujú, či je to radosť alebo smútok.

Uvedomila som si, že nikto z nás ani netuší, ako rýchlo sa môže ocitnúť v takej istej pozícii ako naši klienti. Riadim sa jedným heslom: na svete sú dve šťastia - jedno malé - byť šťastný, druhé veľké - urobiť niekoho šťastným aspoň na chvíľu. Preto sa pokúsme o to, aby naši klienti boli pre nás vždy prvoradí.“

Mgr. Júlia Dudová

„S ľuďmi s psychickými poruchami sa spolu stretávame v organizácii Krídla asi 8 mesiacov. Je nádherné sa s nimi tešiť a byť svedkami ich maličkých pokrokov, snaženia, prekonávania vlastných obmedzení, za ktoré často nemôžu.

Výstava, ktorú sme spolu organizovali, bola pripomienkou toho, aby ľudia „zvonka“ – žijúci mimo danú problematiku, nežili vo svojich predstavách o ľuďoch s psychickými poruchami, aby vyšli z rôznych povier či predsudkov. „Krídla na cestách“ nám umožnili na chvíľu sa zastaviť, pozrieť sa na život akoby z druhej strany, pripomenúť si, čo je dôležité či kam sa náš život uberá. Bolo nádherné pozorovať klientov, ktorí boli ochotní otvorene povedať o svojich dielach a čo-to o svojom ochorení. A na druhej strane bolo krásne vidieť ľudí, na pohľad uzavretých do svojich starostí každodenných dní, ako sa zastavujú, snažia sa spoznať krásu diel i autorov a pozerat' sa – možno po veľmi dlhom období - na život viac srdcom ako rozumom. Ďakujem Bohu, že som mohla a môžem byť svedkom krásnych zázrakov.“

Mgr. Martina Kromková

"Človek ako taký nie je dokonalý.. má mnoho nedokonalostí, ale i veľa "problémov", ktoré potrebuje riešiť. Často, pohltенý vlastným svetom, si ani neuvedomuje, že sú medzi nami ľudia, ktorí majú možno problémov menej, ale zato sú omnoho závažnejšie. Takíto ľudia sa nachádzajú aj v Rehabilitačnom centre Krídla.

Tí z nás, ktorí si myslíme, že doba je uponáhľaná a nič nestíhame, sme mohli svoje životy na malý okamih zastaviť a poobzerať sa po niečom, čo človeka naplní šťastím, práve na výstave „Krídla na cestách“.

Ľudia s psychickým poruchami namalovali obrazy, vyrobili dielka z keramiky a jeden z klientov vystavil svoje fotografie. Sú to veci, ktoré na prvý pohľad nie sú ničím výnimočné - ale keď sa človek zastaví v uponáhľanej dobe a zistí, aké životy sú za jednotlivými dielami skryté, naplní ho to radosťou a šťastím.

Šťastní boli i samotní klienti, ktorých diela sa vystavovali... a toto ma teší najviac.

Už neraz som počul: JE DOLEŽITÉ BYŤ ŠŤASTNÝM ČLOVEKOM, ALE DOLEŽITEJŠIE JE ROBIŤ ŠŤASTNÝCH INÝCH ĽUDÍ... a teraz sme šťastní všetci :) "

Bc. Martin Horniak

„Výstava aj samotná prax, ktorú sme so spolužiakom vykonávali v Rehabilitačnom centre Krídla, mi dala veľmi veľa. S postihnutím schizofrénie som sa ešte osobne nestretol pred „nástupom“ na prax, iba som o ňom počul a mal svoju subjektívnu predstavu. Myslel som si, že takíto ľudia nie sú schopní normálne pracovať a treba k nim pristupovať individuálne. Na výstave som pochopil,

že to tak nie je. Stačí im dať malý impulz, nejako ich motivovať a následne sledovať, ako pekne sami pracujú a vytvárajú krásne diela.

Samotné riešenie výstavy ma naučilo i niečo viac o projektoch. Dostal som ďalšie nové skúsenosti do života. A samozrejme ma veľmi teší fakt, že všetky vedomosti, ktoré som nabral na prednáškach na našej fakulte, som mohol použiť a zaradiť do reálneho života – do praxe.“

Bc. Peter Rucek